

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. гр. Д., 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Д. в публично заседание на петнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Гергана Т. Стоянова Денчева

при участието на секретаря Дарина М. Петрова
като разгледа докладваното от Гергана Т. Стоянова Денчева Гражданско дело № 20235610100617 по описа за 2023 година

В исковата молба ищецът, чрез процесуален представител адв.М.М.-ПАК твърди следното: Подзащитният ми е страна по Договор за потребителски кредит № ***** сключен с „Ай Ти Еф Груп“ АД. Съгласно Приложение №1 от Договора Кредитодателят се задължава да предостави на Кредитополучателя кредит в размер на 1000 лева, а Кредитополучателят /доверителят ми/, се задължава, да върне сумата в срок от 12 месечни вноски, съгласно условията на договора. ГПР по кредита е в 49% , а ГЛП в размер на 23.71 ,обща месечна погасителна вноски 192.78 лева. Излага подробни съображения в насока и моли съда, да прогласи, че клаузата от Приложение № 4 към договор за потребителски кредит *****, въз основа на която на доверителят ми му е начислена такса за бързо разглеждане в размер на 99.96 лева е нищожна на основание чл.26, ал. 1 от ЗЗД и чл.10а, чл. 1 9, ал 4, чл.21 ал.1, чл.33 ал.1 от ЗПК. Въз основа на гореизложеното, ще помоля съда да прогласи че клаузата на чл.4 от Приложение №.5 към договор за потребителски кредит *****, въз основа на която на доверителят ми му е начислена неустойка в размер на 1080.36 лева е нищожна, на основание чл. 26, ал: 1 от.ЗЗД и чл.10а, чл: 19, ал.4; чл.21 ал.1, чл.33 ал:1 от ЗПК. Заявените иски претенции на ищеца Н. Д. Т. са за установяване на нищожност на клаузата за неустойка, предвидена в Приложение № 5 към Договор за кредит № ***** от дата 22.10.2022 г. на основание на чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, като противоречаща на добрите нрави и чрез нарушаване на чл. 19, ал. 4, чл. 21, ал. 1 и чл.33,ал. 1 от ЗПК и такава за установяване на нищожност на предвидената такса за бързо разглеждане на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, чл. 10а, чл. 19, ал. 4, чл. 21, ал. 1, чл. 33, ал. 1 от ЗПК.

В срока за отговор ответникът, чрез процесуален представител депозира

такъв, в който твърди следното: Моля да прекратите настоящото производство, поради недопустимост на предявения иск. Моля да отхвърлите изцяло исковите претенции на ищеца Н. Д. Т. за установяване на нищожност на клаузата за неустойка, предвидена в Приложение № 5 към Договор за кредит № ***** от дата 22.10.2022 г. на основание на чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, като противоречаща на добрите нрави и чрез нарушаване на чл. 19, ал. 4, чл. 21, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от ЗПК. Моля да отхвърлите изцяло исковите претенции на ищеца за установяване на нищожност на предвидената такса за бързо разглеждане на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, чл. 10а, чл. 19, ал. 4, чл. 21, ал. 1, чл. 33, ал. 1 от ЗПК. Считаме, че исковите на ищеца са изцяло неоснователни и необосновани. I. Относно допустимостта и редовността на исковата молба. Възражаваме срещу твърденията на ищеца и считаме всички съображения на Н. Д. Т. за недействителност на неустойка по Приложение № 5 Договор за кредит № ***** за неоснователни и необосновани, а предявеният иск за недопустим. Предявеният по делото иск е установителен, а една от положителните процесуални предпоставки за упражняване правото на иск и с оглед разпоредбата на чл. 124, ал. 1 от ГПК, за които съдът следва да следи служебно, е наличие на правен интерес у ищеца от предявяването на иска. Правният интерес се преценява винаги конкретно с оглед на твърденията в исковата молба относно спорните отношения между страните. Н. Д. Т. обосновава правния си интерес от предявяване на настоящия иск за прогласяване нищожността на клауза от процесния договор, касаеща заплащане на неустойка при непредставено обезпечение, с начисляване на такава неустойка от доверителя ми. На първо място, следва да се има предвид, че неустойка за непредоставено обезпечение по процесния договор никога не е бил начислявана, съответно такава не е била дължима и заплащана. Наистина в договора за кредит се съдържа такава клауза за неустойка, но приложимостта и е дерогирана между страните с уговорките по Приложение № 2 към договора за кредит, което прилагаме като доказателство по делото. Съгласно това приложение страните са се уговорили и признали, че кредитът е сключен при промоционални условия и че независимо от липсата на обезпечение по сключения договор за кредит, неустойка не се начислява. Считаме всички съображения на ищеца за нищожност на клаузата за неустойката, поради противоречие на добрите нрави и/или добрите търговски практики са напълно неоснователни и необосновани. Следователно, за ищеца липсва правен интерес от предявяване на иск за прогласяване нищожността на клаузата от процесния договор. Предвид на изложеното намирам, че предявеният по делото иск е недопустим, поради което съдът следва да прекрати производството по същото. В случай че съдът счете исковата молба за редовна и допустима и дори да се приеме, че неустойка по договора е била начислявана (а такава не е начислявана по кредита), възраждам изцяло срещу твърденията на ищеца, че клаузата за неустойка в сключения между страните договор за кредит се явява нищожна. На 22.10.2022 г. между „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД, в качеството си на

кредитодател и Н. Д. Т., в качеството си на кредитополучател бе сключен Договор за кредит № *****. В изпълнение на задължението по договора за кредит на дата 22.10.2022 г. кредитодателят е превел сумата по кредита по банкова сметка на кредитополучателя. Договарянето между страните се осъществи чрез средствата за комуникация от разстояние (електронна поща, уеб-сайт и телефон), като договорът за кредит се сключи във формата на електронен документ и правоотношението се реализира при спазване на изискванията на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, Закона за задълженията и договорите, Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги и приложимите към сключения договор за кредит Общи условия на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД. Сключването на договора за кредит между моя доверител и ищеца бе извършено по инициатива на Кредитополучателя - Н. Д. Т.. За да получи кредит, ищецът е попълнил Заявка за кандидатстване, като в същата са попълнени и предоставени доброволно пълни и верни данни на кредитополучателя относно неговата самоличност като: трите си имена, ЕГН, Адрес /постоянен и настоящ/, Лична карта, Месторабота, Мобилен телефонен номер, актуална електронна поща, предпочитания от него начин за получаване на сумата по кредита. Ищецът е посочил, че желае да получи заема чрез системата „ePay.bg“ на „Изипей“ АД, която представлява електронна система за разплащания. В края на Заявката за кандидатстване и с оглед успешното ѝ попълване ищецът е потвърдил, че се е запознал и се съгласява с Общите условия на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД, приложими към договора за кредит, като приемането на Общи условия е необходимо условие за изпращане на заявката. След подаване на Заявката за кандидатстване от страна на Н. Д. Т., същият е получил от моя доверител ПИН код под формата на кратко електронно съобщение (СМС) на посочения от него в заявката телефонен номер, както и линк на посочената от него електронна поща. С краткото електронно (СМС) съобщение и линка на електронната поща се удостоверява, че лицето, което желае да получи кредита е именно лицето, което е подало заявката за кандидатстване и именно това са неговите лични данни. След получаване на линка Н. Д. Т. е потвърдил заявката си за кандидатстване за кредит, като е активирал въпросния линк, при което се зарежда част от уеб сайта на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД - smilecredit.bg, където той е въвел ПИН кода на заявката и е потвърдил искането си за получаване на кредита при сроковете и условията съгласно заявката. След успешното потвърждаване на заявката, „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД е разгледал предоставената от Н. Д. Т. информация и въз основа на тази информация и след проверка в Централния кредитен регистър е одобрил същия за искания от него кредит. След одобряване на кредита моя доверител е изпратил на електронната поща на Н. Д. Т. Договор за кредит № *****, заедно с приложимите Общи условия на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД, също така Стандартен Европейски Формуляр и Погасителен план, като в мейла е прикачил два броя линка - „Приеми договора“ и „Откажи договора“. С оглед сключването на договора за кредит и

като доказателство за съгласието на ищеца с договора за кредит и Общите условия Н. Д. Т. е активирал линка „Приеми договора”. Горепосоченото се потвърждава и от твърденията на ищеца в исковата молба, поради което моля съдът да счете за безспорни между страните обстоятелствата по сключване на Договор за потребителски кредит № ***** от 22.10.2022 г. и предоставяне и усвояване от кредитополучателя на заема в размер на 1000 лева. Възразявам срещу твърдението на ищеца, че предвидената неустойка в сключения между моя доверител „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД и кредитополучателя Н. Д. Т. Договор за кредит № ***** и поточно в Приложение № 5 към договора била недействителна на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, както и поради заобикаляне на закона на основания чл.21 от ЗПК, включително поради надхвърлянето на нейните функции, присъщи на всяка неустойка, следователно поради накърняване на добрите нрави. Чл. 19, ал. 3, т. 1 ЗПК изрично предвижда, че при изчисляване на годишния процент на разходите по кредита не се включват разходите, които потребителят заплаща при неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит. Начисляването на неустойка в настоящия случай се извършва и произтича от неизпълнение на задължението на кредитополучателя да учреди и/или представи надлежно обезпечение на кредита - поръчители или банкова гаранция. Годишният процент на разходите има за цел да информира потребителя какви ще са му разходите, ако изпълнява надлежно и в срок задълженията си по договора за кредит, а няма за цел да включва в себе си евентуални компоненти, които са поставени под условие, че кредитополучателят не изпълни задължението си по договора. Посоченият годишен процент на разходите по договора за кредит е съобразен с всички изисквания на ЗПК, като са взети предвид допусканията съгласно Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК. Начислената неустойка представлява адекватно обезщетение за неизпълнение на задължението на кредитополучателя да предостави обезпечение по договора си за кредит. Също така в процесния договор за кредит изрично е посочено, че неустойката се дължи само за периоди, в които кредитът е бил без осигурено обезпечение, респективно ако Кредитополучателят осигури надлежно обезпечение по кредита, макар и след изтичането на срока за нейното представяне, неустойката спира да се начислява. Неизпълнението на задължението за представяне на описаните в договора за кредит обезпечения се явява неизпълнение на установено между страните задължение, като кредитополучателят е бил информиран за наличието на тази неустойка още при предоставяне на приложимия Стандартен европейски формуляр. Кредитополучателят е знаел и е бил информиран по отношение на изискванията за обезпечение чрез Стандартния европейски формуляр преди подписване на договора за кредит и с оглед на това е могъл да прецени дали да сключи или не кредита, респективно да се съгласи с условията по кредита. От друга страна, кредиторът е свободен по своя преценка да определи какви да бъдат изискванията за обезпечение с оглед кредитоспособността и финансова надеждност на всеки кредитополучател. Считаме, че въпросната

неустойка и нейният размер е съразмерен на обезпечителната и обезщетителната функция на неустойката. Считаме, че условията на сключения между ищеца и доверителя ми договор за потребителски кредит, ведно с Погасителните планове, явяващи се неразделна част от договора, пряко кореспондират с действащите норми на материалното право и водят до законосъобразни правни последици, като не са в противоречие нито със закона, нито с добрите нрави. Съображенията ни в тази насока са следните: На първо място, неустойката има три основни функции: Обезпечителна; Обезщетителна; Санкционна. В конкретния случай имаме договорена между страните компенсаторна неустойка за неизпълнение на договорно задължение, като страните по тази клауза са акцентирали върху обезщетителната функция на неустойката. Този извод е верен, поради това че Заемодателят предоставя високо рисков паричен заем на потребител: бързо одобрение, без поръчител, без допълнителни обезпечения, липсва съгласие за директен дебит от трудово възнаграждение и/или банкова сметка, както при един банков потребителски кредит, кредитът не е и застрахован, което евентуално да поправи вредите. Неустойката по кредита е предвидена не като част от ползването на паричния заем, а като неизпълнение на задължението за обезпечаване на същия - именно, за да обезщети липсата на поръчители или банкова гаранция, които да гарантират изпълнението на договорните задължения и кредиторът, при неизпълнение, да има право да поиска вземанията си и от тях. Никой кредитор не иска да предоставя рискови, невъзвръщаеми заеми, затова и страните договарят неустойка, която да обезщети вредите, които се изразяват в необезпечаване на заема и неговото изпълнение от страна на трети физически лица или предоставяне на банкова гаранция. Клаузата за неустойка в процесния договор е ясно и точно формулирана, няма неясноти по отношение на нейното съдържание. В обичайната практика по отпускане на кредити на физически лица, кредитните и финансовите институции при сключване на договора за кредит искат от кредитополучателя да осигури солидарни длъжници, чрез които да обезпечи вземането си. През последните няколко години се установява практика това осигуряване на солидарни длъжници при сключване на договора да се уговаря като задължение на кредитополучателя да ги осигури след сключване на договора и в определен срок, като по този начин му се предоставя кредитът незабавно и при облекчени условия. Разбира се, всяко преимущество има своята цена, като в тези случаи практиката се ориентира към уговаряне на клаузи за неустойка, в случай на неосигуряване в уговорения срок от кредитополучателя на солидарни длъжници. Това е нормално, тъй като кредитодателят поема голям риск, давайки необезпечен кредит и поставен пред възможността да не може да събере вземането си, като именно тази клауза за неустойка цели гарантиране на последващо обезпечаване на кредита. Бихме искали да насочим вниманието на Уважаемия съд, към това че тази неустойка, като размер и вреди, които обезщетява, е индивидуално договорена между страните и това я прави равноправна клауза съгласно

Закона за защита на потребителите, т.е. създава равнопоставеност на правните субекти и еднакво проявление на автономията на воля в търговския оборот. Клаузата за предоставяне на обезпечение е индивидуално договорена между страните, тя не е инкорпорирана в Общите Условия на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД (ОУ), върху които ОУ кандидат-кредитополучателят да не може по никакъв начин да влияе, поради това че те са предпоставка за сключването на договора и той, след като се запознае с тях, следва да ги приеме, за да продължи към сключването на договора кредит. Нещо повече, размерът на уговорената между страните неустойка при неосигуряването на лица, които да поръчителстват за задължението на потребителя, или при непредоставянето на банкова гаранция, не е еднакъв за всички отпуснати от Дружеството кредити, а се преценява във всеки отделен случай с оглед всеки отделен потребител, като се взимат предвид и размерът на предоставяния кредит, уговорките за погасяването му и други допълнителни условия, утвърдени в дългогодишната практика на представляваното от мен дружество. Не съм съгласен и възразявам изцяло срещу тълкуването на ищеца на разпоредбите на чл. 33, ал. 1 от ЗПК. Възразявам срещу твърдението на ищеца, че предвидената такса в Приложение № 5 към договора за кредит представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д от Закона за защита на потребителите. Възразявам изцяло срещу твърденията на ищеца, че клаузата за неустойка в сключеният между страните договор за кредит се явява нищожна. Възразявам срещу твърдението на ищеца, че предвидената такса в Приложение № 4 към договора за кредит била недействителна на основание чл. 10а, ал.2 от ЗПК. Цитираната такса не е свързана с усвояване или управление на кредита. Таксата съгласно Приложение № 4 е дължима от всички потребители, които подават заявки за кандидатстване за кредит, независимо от резултата от подадената заявка, а именно дали заявката е приета от „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД, или на потребителя е отказано сключването на договор за кредит с кредитодателя. В настоящата хипотеза заплащането на таксата по Приложение № 4 е разпределена на равни вноски заедно с вноските по кредита с единствената цел да се улесни кредитополучателят, като не се предвижда в негова тежест да се включи целият размер на това задължение наведнъж. С оглед на горепосоченото се установява, че пронесният договор е изцяло действителен и са спазени всички законови условия. Депозиран е насрещен иск от „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД. ЕИК 202255877. със седалище и адрес на управление в гр. София, район „Лозенец“, ул. „Сребърна“ № 16. ет. 8. представлявано от изпълнителните директори - Филип Добринов и Светослав Ангелов, с адрес за призовки и съобщения: гр. София, ул. „Шейново“ № 18. ет. 1. чрез процесуалния представител Адвокат С. У.. вписан в Софийска адвокатска колегия, е приложено към настоящата искова молба пълномощно срещу: Н. Д. Т., с ЕГН *****, с постоянен адрес : гр. Д., ул. „хр.с.“ № **, вх. ** ет. ** ап. ** с адрес за получаване на призовки и съобщения: гр. Пловдив, бул. „Пещерско шосе“ № 81. ет. 3. ап. Б - адвокат М. М., в който се твърди следното: На 22.10,2022 г. между „АЙ ТИ

ЕФ ГРУП” АД, в качеството си на кредитодател, и Н. Д. Т., в качеството си на кредитополучател, бе сключен Договор за кредит № *****. Договарянето между страните се осъществи чрез средствата за комуникация от разстояние (електронна поща, уеб-сайт и телефон), като договорът за кредит се сключи във формата на електронен документ и правоотношението се реализира при спазване на изискванията на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, Закона за задълженията и договорите, Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги и приложимите към сключения договор за кредит Общи условия на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД. Сключването на договора за кредит между моя доверител и ответника бе извършено по инициатива на Кредитополучателя - Н. Д. Т.. За да получи кредит, ответникът е попълнил Заявка за кандидатстване, като в същата са попълнени и предоставени доброволно пълни и верни данни на кредитополучателя относно неговата самоличност като: трите си имена, ЕГН, Адрес /постоянен и настоящ/, Лична карта, Месторабота, Мобилен телефонен номер, актуална електронна поща, предпочитания от него начин за получаване на сумата по кредита. Ответникът е посочил, че желае да получи заема чрез превод по своя банкова сметка. В края на Заявката за кандидатстване и с оглед успешното ѝ попълване ответникът е потвърдил, че се е запознал и се съгласява с Общите условия на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД, приложими към договора за кредит, като приемането на Общи условия е необходимо условие за изпращане на заявката. След подаване на Заявката за кандидатстване от страна на Н. Д. Т. същият е получил от моя доверител ПИН код под формата на кратко електронно съобщение (СМС) на посочения от него в заявката телефонен номер, както и линк на посочената от него електронна поща. С краткото електронно (СМС) съобщение и линка на електронната поща се удостоверява, че лицето, което желае да получи кредита е именно лицето, което е подало заявката за кандидатстване и именно това са неговите лични данни. След получаване на линка Н. Д. Т. е потвърдил заявката си за кандидатстване за кредит, като е активирал въпросния линк, при което се зарежда част от уеб сайта на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД - smilecredit.bg, където той е въвел ПИН кода на заявката и е потвърдил искането си за получаване на кредита при сроковете и условията съгласно заявката. След успешното потвърждаване на заявката, „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД е разгледал предоставената от Н. Д. Т. информация и въз основа на тази информация и след проверка в Централния кредитен регистър е одобрил Н. Д. Т. за искания от него кредит. След одобряване на кредита моят доверител е изпратил на електронната поща на Н. Д. Т. Договор за кредит № *****, заедно с приложимите Общи условия на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД, също така Стандартен Европейски Формуляр и Погасителен план, като в мейла е прикачил два броя линка - „Приеми договора” и „Откажи договора”. С оглед сключването на Договора за кредит и като доказателство за съгласието на ответника с договора за кредит и Общите условия Н. Д. Т. е активирал линка „Приеми договора”. Съгласно сключения между страните Договор за кредит

№*****,кредитополучателят е получил от моя доверител паричен заем в размер на 1000 лева, като се е задължил да заплаща редовно, изцяло и в срок погасителните вноски. Кредитополучателят се е съгласил да погаси кредита си с дванадесет 30- дневни вноски, като общият срок за погасяване на кредита е от 23.10.2022 г. до 22.10.2023 г. и при условията договорени между страните. В изпълнение на задължението по договора за кредит, кредитодателят е превел сумата по кредита по банкова сметка на кредитополучателя. На основание чл. 12, б. а) от Общите Условия на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД, с настоящата насрещна искова молба обявявам Договор за кредит № ***** за предсрочно изискуем поради неизпълнение на задълженията по договора на Н. Д. Т.. Моля предсрочната изискуемост да се счита обявена на длъжника в деня на уведомяване за настоящата насрещна искова молба от съда. Позоваването на норма от Общите условия, като неразделна част от правоотношенията между кредитора и длъжника, представлява достатъчно обстоятелство, за да се счете, че за кредитора е настъпило правото да обяви главницата по кредита за предсрочно изискуема. Институтът на предсрочната изискуемост е уреден в Търговския закон /ТЗ/, по-точно в чл. 432 от ТЗ. Чл. 432, ал. 1 от ТЗ представя законоустановени критерии за обявяване на предсрочна изискуемост. Преди да бъдат описани въпросните критерии обаче, законодателят е поставил предвидените в договора случаи, какъвто несъмнено се явява настоящия случай. Трайна е съдебната практика, че в хипотезата на обективизирано в исковата молба волеизявление на кредитора за обявяване на предсрочна изискуемост, следва да се приеме, че с връчването на препис от исковата молба на длъжника това волеизявление стига до него, т.е. това е и моментът на настъпване на предсрочната изискуемост /Решение №139/05.11.2014г. по т.д. № 57/2012г. на ВКС, I т.о.; Решение №114/07.09.2016г. по т.д. №362/2015г. на ВКС, II т.о. и др./. Съгласно Тълкувателно решение №3/27.03.2017 г. по тълк.д.№3/2017 г. на ОСГТК на ВКС с изявлението на кредитора, че обявява кредитът за предсрочно изискуем, договорът се изменя в частта за срока за изпълнение на задължението за връщане на предоставената парична сума. При настъпване на предсрочна изискуемост отпада занапред действието на погасителния план, ако страните са уговорили заемът/кредитът да се връща на вноски. За периода до настъпване на предсрочна изискуемост размерът на вземането се определя по действалия до този момент погасителен план, съответно според клаузите на договора преди изменението му. С оглед на гореизложеното, следва да се приеме, че предсрочната изискуемост е настъпила с получаване на препис от исковата молба от ответника по насрещния иск. Дължимата и непогасена част от главницата по процесния договор за кредит е в размер на 929.20 лева. С оглед на горепосоченото моля да постановите решение» с което да осъдите Н. Д. Т. да заплати на моя доверител „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД следните суми съгласно сключения помежду им Договор за кредит № ***** и приложимите към този договор за кредит Погасителен план. Приложение и Общи условия: 1) Главница в размер на 929.20 лева, ведно със законната лихва за забава от

датата на подаване до районния съд на насрещната искова молба до окончателното плащане на задължението: Моля също така да осъдите ответника Н. Д. Т. да заплати на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД всички направени по настоящото исково производство разноски, включително и адвокатско възнаграждение.

Депозиран е отговор на насрещната искова молба, с който ответникът по него излага подробни съображения за неоснователността му и моли съда да отхвърли насрещните искиви претенции като неоснователни и недоказани.

Предявени са обективно съединени иска с правно основание чл.124, ал.1 ГПК вр. чл. 26, ал. 1 ЗЗД, чл. 10а, и чл. 19, ал. 4, чл. 21, ал. 1, чл. 33, ал. 1 ЗПК, а насрещната искова претенция е с правно основание чл. 79, ал. 1, ЗЗД.

След преценка на събраните по делото доказателства и във връзка със становищата на страните, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Страните не спорят за сключването на договор за потребителски кредит №*****. Договорът е бил сключен от разстояние по реда на ЗПФУР. Постигнатите уговорки се установяват от приложените и от двете стани копия на документа, както и от приложенията представени от ответника. С посочения договор на ищеца по производството е предоставена сума в размер на 1000 лева. Уговорена е между страните годишна лихва за ползване на кредита 23.71%, а годишният процент на разходите (ГПР) е посочен на 49.00 %. Ищецът се е задължил да върне сумата на 12 месечни погасителни вноски, като общият размер на всички плащания е записан на 1233 лева. Било е уговорено и предоставянето на обезпечение чрез две физически лица поръчители или банкова гаранция. При неизпълнение на това задължение е уговорена неустойка в чл. 4 от договора за всеки ден на неизпълнение. Конкретизирана е в размер на 2.96 лева средно на ден или 1080.36 лева, съгласно погасителния план и е предвидено погасяването ѝ с всяка месечна вноска. Не е спорно по делото, че ответникът е небанкова финансова институция по ЗКИ, поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ето защо сключеният между страните договор е за потребителски кредит и за неговата валидност следва да се съобразят изискванията на специалния закон- ЗПК. Съгласно [чл. 22 ЗПК](#), когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т.20 и ал.2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. В случая, не са спазени изисквания на [чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК](#). Нормата е императивна и предвижда, че договорът кредит трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Според [чл. 19, ал. 1 ЗПК](#), ГПР

изразява общите разходи по кредита за потребителя, *настоящи или бъдещи* (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. ГПР се изчислява по специална формула. Спазването на това изчисление, дава информация на потребителя как е образуван размерът на ГПР и общо дължимата сума по договора. Тоест, в посочената величина следва да са инкорпорирани всички разходи, които ще извърши потребителя и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. Целта на цитираната разпоредба на [чл.11, т. 10 ЗПК](#) е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. Посочените в договора стойности на ГПР и общата дължима сума не отговарят на реално прилаганите от кредитора, защото в тях не са включени допълнителните плащания, които ищецът ще трябва да понесе заради уговореното задължение за представяне на обезпечение и предвидената при неизпълнение неустойка по чл. 4 от Приложение №5 към Договора. Задължението за обезпечаване на кредита е допълнително и реално не се отразява върху необходимостта от връщането на кредита съобразно уговореното между страните. Функцията му е да даде допълнителна сигурност на кредитора, като предостави възможност да иска изпълнението от няколко лица, независимо дали това е поръчител или банка, предоставила гаранция. И в двата случая задължението на кредитополучателя да върне предоставената сума не се променя, поради което и от самото непредоставяне на обезпечение не настъпват вреди. Въпреки това между страните е била уговорена неустойка, която още при самото сключване на договора е включена във всяка от месечните погасителни вноски. Така уговореното задължение единствено увеличава подлежаща на връщане сума и при плащане на всички вземания (главница, лихва и неустойка), осигурява допълнително възнаграждение за предоставената от кредитодателя услуга- възмездно ползване на определена сума за определен период от време. Ето защо това допълнително плащане се отнася до разходи за потребителя, които следва да бъдат включени в ГПР, при което неговият размер надхвърля законовото ограничение на [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#), предвид предоставената сума (1000 лева), размерът на неустойката (1080.36 лева) и срокът на заема (12 месеца).

Поради изложеното, посочените в договора годишен процент на разходите и общата дължима сума не отговарят на действителните. Посочването на по-нисък от действителния ГПР и обща дължима сума, представлява невярна информация и следва да се определи като нелоялна и заблуждаваща търговска практика, съгласно чл. 68г, ал.4 ЗЗП във вр. с чл. 68д, ал. 1 ЗЗП и член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО. Тя подвежда потребителя относно спазването на забраната на [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#) и не му позволява да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. В

този смисъл Решение № 260123 от 25.09.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. №1214/2020 г.; Решение № 682 от 7.07.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 880/2020 г.; Решение № 1375 от 22.11.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 1983/2019 г.; Решение № 220 от 18.02.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2957/2019 г.; Решение № 1411 от 29.11.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 1207/2019 г.; Решение № 1510 от 13.12.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2373/2019 г. и Решение № 33 от 8.01.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2344/2019 г. ГПР не се уговаря между страните. Той представлява стойност, която се

изчислява съгласно изискванията на Приложение 1 от ЗПК, въз основа на уговорените в договора плащания. Посочването на стойност по-малка от действителната, която превишава ограничението на [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#), представлява неизпълнение на задължението по [чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК](#).

Съдът намира, че клаузата от сключения между страните договор, предвиждаща заплащане на такса за бързо разглеждане е нищожна на основание чл.26, ал.1, пр.1 от ЗЗД. Разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 ЗПК изрично забранява на кредитора да събира от потребителя такси за действия, свързани с усвояване и управление на кредита, какъвто именно е характерът на посочената такса, поради което и на това основание уговорката се явява нищожна. На следващо място посочената такса несъмнено се явява разход по кредита и е следвало да бъде включена в ГПР. Като не е сторено това, потребителят е бил въведен в заблуждение относно реалните разходи по кредита, които ще направи – нарушение на чл.10, ал.1 и чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. Така уговорените такси по същество имат за цел да увеличат размера на възнаградителната лихва по договора, като по този начин се цели заобикаляне на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, според която годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определени с постановление на Министерския съвет на Република България. Съобразно разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

Поради изложеното предявеният иск за прогласяване нищожността на клаузата от сключения между страните договор, предвиждаща начисляване на такса за бързо разглеждане, се явява основателен и следва да бъде уважен.

Следователно процесният договор е недействителен, на основание [чл. 22 ЗПК](#) във вр. с [чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД](#). Съгласно [чл. 23 ЗПК](#), когато договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. В този смисъл е Решение № 50147 от 26.10.2022 г. по гр.д. № 3855/2021 г. на ВКС; *и практиката на ПОС*: Решение № 277 от 6.03.2023 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2677/2022 г.; Решение № 280 от 6.03.2023 г. на ОС -Пловдив по в. гр. д. № 3171/2022 г. и решения по в.гр.д.№ 1063/20г.; в.гр.д.№653/2020г.; в.гр.д. № 2151/2020г.; в.гр.д.№ 2269/2020г., в.гр.д.№ 1389/ 2020г. и в.гр.д.№1222/ 2020г.

Поради това предявеният от дружеството насрещен иск за присъждане на главница в размер на 929.20 лева, представляваща непогасена част от главницата по процесния договор е основателен. Основателен е доводът на насрещния ищец, че същото вземане е станало предсрочно изискуемо, след като на ответника по насрещния иск е връчен препис от насрещната исковата молба, ведно с приложенията, както се приема в трайната практика на ВКС. Насрещният ищец твърди за извършено плащане по Договор за кредит № ***** от кредитополучателя със заплатена сума в размер на 193 лева. Сумата е разпределена за погасяване на следните пера от договора: възнаградителна лихва в размер на 122.20 лева; главница в размер на 70.80 лева, което твърдение не беше оспорено от ответника по насрещния иск. Поради това насрещният иск като основателен и доказан следва да се уважи.

По отношение на направеното от ответника по насрещния иск искане за евентуално разсрочване на задължението му на десет месечни вноски, в случай на осъдително решение против него, следва да се отбележи на първо място, че нормата на чл. 241 от ГПК предвижда само възможност за съда за разсрочване на изпълнението, но не и задължение, дори и за това да съществуват съответните предпоставки. На второ място, в случая съдът намира, че тук не следва да се допусне подобно разсрочване, тъй като не са представени никакви доказателства за имотното състояние на страната, нито са твърдени подобни други такива обстоятелства в хода на производството, претенцията е уважена в пълния ѝ предявен размер, но дължимата за заплащане сума не е особено голяма, за да се отлага изпълнението ѝ във времето или да е налице доказана невъзможност за такова изпълнение от лицето. Принципно не съществува пречка страните сами да се договорят за подобно разсрочване и без намесата на съда в техните отношения, още повече, че с оглед желанието на ответника да плаща най-много до 90 лева на месец, с оглед размера на уважената претенция от 929.20 лева, това би означавало, че въпросното задължение ще се плаща поне една година, което е сравнително дълъг период от време, за който е напълно възможно да се променят и в положителна насока икономическите условия при лицето, а това несъмнено ще увреди интересите на кредитора, който ще е принуден да търпи определено му от съда продължително разсрочване на паричното изпълнение във времето.

По разноските.

По двата иска по [чл. 26, ал. 1 ЗЗД](#): На основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#) ищецът има право на разноски от 100 лв. за заплатената от него държавна такса, а на основание чл. 38, ал. 2 ЗА съответното адвокатско дружество, в случая адв.М.-ПАК има право на сумата от 970 лв. - адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие и справка за регистрация по ДДС (чл. 7, ал. 2, т. 1 НМРАВ). В тази връзка възражението на ответника за

прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение е неоснователно, тъй като това е минималното възнаграждение, предвид Наредбата.

По насрещния иск: На основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#) ищецът има право на разноски в размер на 480 лева-адвокатско възнаграждение и 50 лева-заплатена ДТ, като възражението на насрещния ответник за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение е неоснователно, тъй като това е минималното възнаграждение, предвид Наредбата.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА за нищожна клаузата съдържаща се в Приложение № 4 към Договор за потребителски кредит *****, сключен между ищеца Н. Д. Т., ЕГН *****, ЛК № *****, изд. от МВР — Хасково, с постоянен адрес в пк. *****, обл. Хасково, гр. Д., ул. хр.с. № **, вх. **, ап. ** ет. ** със съдебен адресат по делото: гр.Пловдив, бул. Пещерско шосе №81, ет.3, ап.Б и ответника "АЙ ТИ ЕФ ГРУП" АД, ЕНК: 202255877, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Александър Стамболийски" № 84-86, бл. Бизнес център „Урбан Модел (Urban Model)", ет.12, представлявано от Филип Георгиев Добринов и Светослав Юрий Ангелов, която предвижда начисляване на такса за бързо разглеждане в размер на 99.96 лева, на основание чл.26, ал. 1 от ЗЗД и чл.10а, чл. 1 9, ал 4, чл.21 ал.1, чл.33 ал.1 от ЗПК.

ПРОГЛАСЯВА за нищожна клаузата на чл.4 от Приложение №5 към Договор за потребителски кредит *****, сключен между ищеца Н. Д. Т., ЕГН *****, ЛК № *****, изд. от МВР — Хасково, с постоянен адрес в пк. *****, обл. Хасково, гр. Д., ул. хр.с. № **, вх. **, ап. ** ет. ** със съдебен адресат по делото: гр.Пловдив, бул. Пещерско шосе №81, ет.3, ап.Б и ответника "АЙ ТИ ЕФ ГРУП" АД, ЕНК: 202255877, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Александър Стамболийски" № 84-86, бл. Бизнес център „Урбан Модел (Urban Model)", ет.12, представлявано от Филип Георгиев Добринов и Светослав Юрий Ангелов, която предвижда начисляване на неустойка в размер на 1080.36 лева, на основание чл. 26, ал: 1 от ЗЗД и чл.10а, чл: 19, ал.4; чл.21 ал.1, чл.33 ал:1 от ЗПК.

ОСЪЖДА Н. Д. Т., ЕГН *****, ЛК № *****, изд. от МВР — Хасково, с постоянен адрес в пк. *****, обл. Хасково, гр. Д., ул. хр.с. № **, вх. **, ап. ** ет. ** със съдебен адресат по делото: гр.Пловдив, бул. Пещерско шосе №81, ет.3, ап.Б, да

заплати на "АЙ ТИ ЕФ ГРУП" АД, ЕНК: 202255877, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Александър Стамболийски" № 84-86, бл. Бизнес център „Урбан Модел (Urban Model), ет.12, представлявано от Филип Георгиев Добринов и Светослав Юрий Ангелов, сумата от 929.20/деветстотин двадесет и девет лева и 20 ст./,

представляваща дължима и непогасена част от главница по Договор за потребителски кредит *****,

ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 28.07.2023г. до окончателното изплащане.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ответника по насрещния иск Н. Д. Т., ЕГН *****, ЛК № *****, изд. от МВР — Хасково, с постоянен адрес в пк. *****, обл. Хасково, гр. Д., ул. хр.с. № **, вх. **, ап. ** ет. ** със съдебен адресат по делото: гр.Пловдив, бул. Пещерско шосе №81, ет.3, ап.Б, за разсрочване по реда на чл. 241 от ГПК на изпълнение на паричното му задължение към ищеца "АЙ ТИ ЕФ ГРУП" АД, ЕНК: 202255877, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Александър Стамболийски" № 84-86, бл. Бизнес център „Урбан Модел (Urban Model), ет.12, представлявано от Филип Георгиев Добринов и Светослав Юрий Ангелов, съобразно настоящото решение.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от Закон за адвокатурата "АЙ ТИ ЕФ ГРУП" АД, ЕНК: 202255877, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Александър Стамболийски" № 84-86, бл. Бизнес център „Урбан Модел (Urban Model), ет.12, представлявано от Филип Георгиев Добринов и Светослав Юрий Ангелов, да заплати на адвокат М. В. М.-ПАК, ул.“Пещерско шосе“№81, ет.3, ап.Б сума в общ размер на 970 лева с ДДС - възнаграждение за безплатно процесуално представителство пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА "АЙ ТИ ЕФ ГРУП" АД, ЕНК: 202255877, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Александър Стамболийски" № 84-86, бл. Бизнес център „Урбан Модел (Urban Model), ет.12, представлявано от Филип Георгиев Добринов и Светослав Юрий Ангелов, да заплати на Н. Д. Т., ЕГН ***** от град Д., ул.“Хр.Смирненски“№4-А-23, разноски по делото в размер на 100/сто/ лева.

ОСЪЖДА Н. Д. Т., ЕГН *****, ЛК № *****, изд. от МВР — Хасково, с постоянен адрес в пк. *****, обл. Хасково, гр. Д., ул. хр.с. № **, вх. **, ап. ** ет. **, да заплати на "АЙ ТИ ЕФ ГРУП" АД, ЕНК: 202255877, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Александър Стамболийски" № 84-86, бл. Бизнес център „Урбан Модел (Urban Model), ет.12, представлявано от Филип Георгиев Добринов и Светослав Юрий Ангелов, сумата в общ размер на 530 лева-разноски по уважения насрещен иск.

Банкови сметки, по които Н. Д. Т., ЕГН *****, ЛК № *****, изд. от МВР — Хасково, с постоянен адрес в пк. *****, обл. Хасково, гр. Д., ул. хр.с. № **, вх. **, ап. ** ет. ** може да заплати сумата на "АЙ ТИ ЕФ ГРУП" АД, ЕНК: 202255877: Чрез офис на Easy Pay КИН: 8292592151, Райфайзенбанк (България) ЕАД IBAN - BG89 RZBB 9155 1002 9169 72, Юробанк България АД IBAN - BG97 BPBI 7942 1019 1592 01, УниКредит Булбанк АД IBAN - BG84 UNCR 7000 1520 7635 88, Централна кооперативна банка АД IBAN - BG56 CECB 9790 10D8 9842 00, Банка ДСК ЕАД IBAN - BG02 ST5A 9300 0020 7584 42, Обединена българска банка АД IBAN - BG91 UBBS 8002 1094 8017 30, ПИБ IBAN - BG43 F1NV 9150 1015 9767 70.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Хасковски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на съобщение до страните.

Съдия при Районен съд – Д.: _____